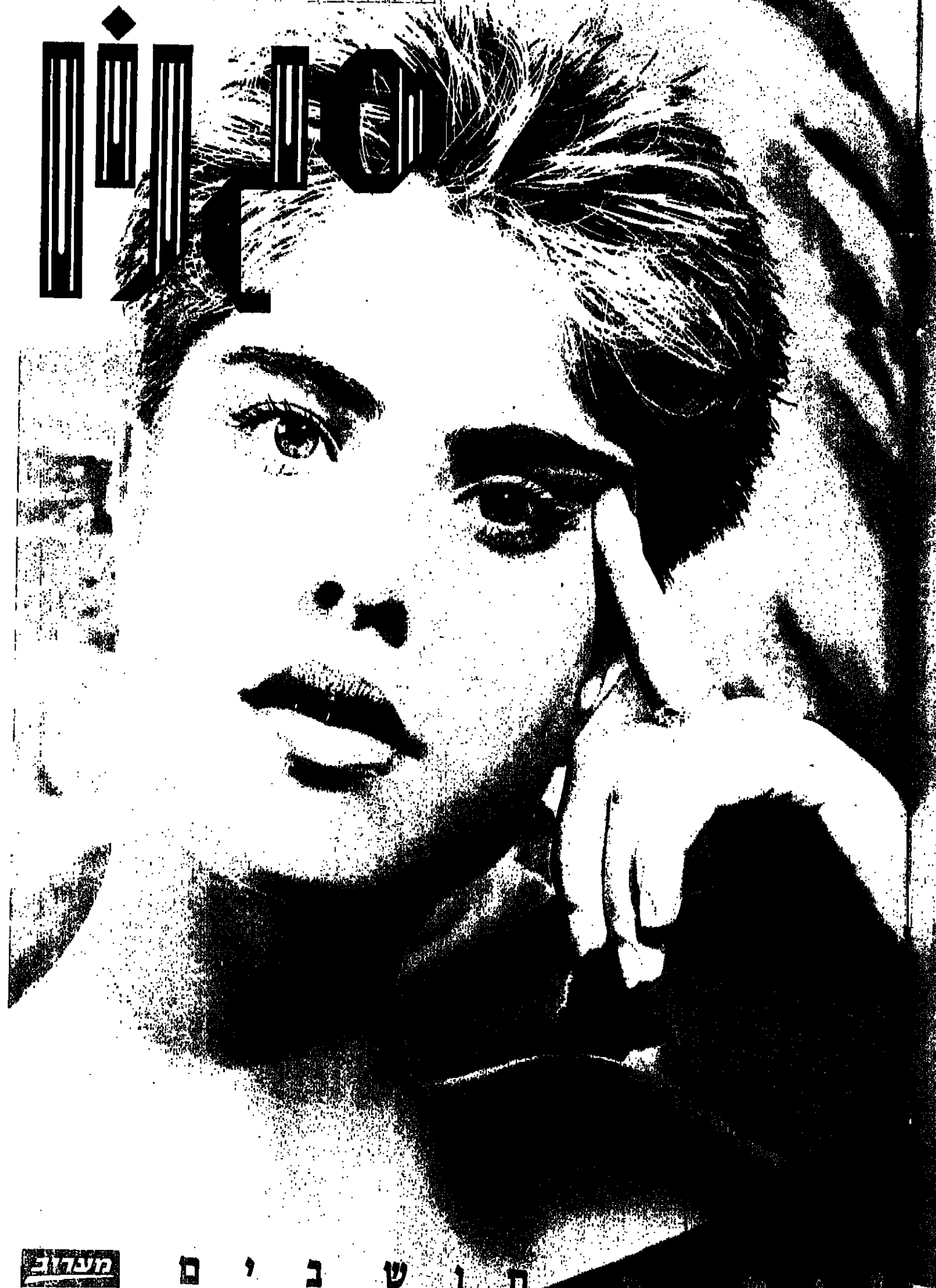

אוסטין עזרתי לנשים, ופיקאדילי 2000. (סוף: 10) הקטורית חתונה 1988/1989

מערב

ח ו ש ב י ם

בושם ג'ורג'יו בוורלי הילס. בישראל.

ג'ורג'יו בוורלי הילס - בושם יוקרתי שכבש את בידות העולם. למכירה במשביר לצרכן, סופר פארם ובפרפומריית היוקרתיים. יבוא ושיווק: בוורלי הילס תמרוקים בע"מ. טלפון: 5403745/6 ת"א

הגלילית

הענק להוריד
מתנה
שאין יקרה
ממנה
חיים
לפנים
יותר

ללא מאמץ אתה יכול להקל על חורך את חיי היומיום, לשפר את איכות חייהם, לגרום להם להרגיש טובה יותר, בטוחה יותר.

הפקד את הטיפול ביקיריך בידי משפחה מסורה ואוהבת, בעלת לב חם ואוזן קשבת, **המסכה "אדם לשרות אדם"**

אלפי מבוגרים שהצטרפו למשפחת "אדם לשרות אדם", נהנים משרותים רבים וחיוניים, שדווקא שלא ניתן לקבלם במסגרת אחרת.

- * מינימום, יעוץ פסיכולוגי, רופאים מומחים, ביטוחים רפואיים, יעוץ והתאמת ציוד עזר. (חדש בחירה, תחנה לטיפול ויעוץ משפחתי)
- * יעוץ והדרכה לבתי אבות.
- * טיפול באיכות שונה לזכאים לפי חוק סיעוד במימון הביטוח הלאומי.
- * טיפול בנכי צה"ל ובמשפחות שכולות.
- * טיפול וסיוע לנפגעי תאונות דרכים, כולל חפניה ליעוץ משפחתי.
- * אתה מוזמן לבוא ולהכיר את משפחת "אדם לשרות אדם" ולקבל את כל המידע במקום או באמצעות הטלפון.

אנו מציעים במחיר סביר ובתנאים לאפשרויות:

- * מטפלת לעזרה אישית וטיפול בבית משעה ועד 24 שעות ביממה, כולל קורה בקניות, ליווי, שליחויות ושרותים רבים נוספים.
- * עזרה בניהול משק תבית והחזקתו, כולל בשול וארוחות, חקונים בבית, נקיון, כביסה ועוד.
- * שירותי שמירת קשר והשגחה.
- * פעילויות חברת ורווחה לגיל הזהב.
- * לשכת יעוץ לזכויות ושרותים לגיל הזהב.
- * מוקד חרום סיעודי 24 שעות.
- * טיפול בבית באמצעות מטפלות פיליפיניות, בעלויות נמוכות במיוחד - לזכאים בלבד.

אנוש - אדם לשרות אדם בע"מ

המסכה השטה של

מחוז ת"א וגוש דן - רח' ירמיהו 7 ת"א - 03-3464815, 03-5461727/8, 04-335828, 04-333830, 06-324444, 06-322699, 02-246989, 02-249959, 06-752523 - העמקים

לסלס

אשף הסלט

שמך זית וחמניות לסלט טרי.

זית

לא טעית זהר -

זית

מיצור ע"י מילומור

לא נשים סלט בלי מלח ולסלס. מרור, לא נשים סלט בלי סלסיל. סלסיל וזית קצוץ סמן, אלא נמשך תכלית המפואר את הסלסיל. שמך חמניות מוכר בעולם מל כסמל לתנועה בריאה. שמך חמניות מניק לסלט חרוט טעם עשיר עם ביותח ארץ ישראל מוכר ואוהב. חשילב המנהל בין השמנים יוצר סלט נפלא ומעור, בעל טעם חרי ואיכות מושלמת. וזית סלסיל כ שרור, סלט בלי סלסיל הוא לא סלט.

לסיגנון יש "סלסיל"י

לסלט יש "סלסיל"י.

לחברת המנהל של סיגמט - שמך חמניות של זית, מנטרף עשירי סלסיל - חשמן חמניות לסלט. סיגמט - לסיגנון, סלסיל - לסלט, פשוט וטעים.

שמך הזית לטעם משובח, שמך החמניות לבריאות שלך.

02-246989

החברה

זהבי צירוף חופת בשי

החברה
החברה

זהבי

כוחים לוו

דעה אחרת

ההתנערות של המצליחיות

נח כאשר הבחירות עומדות בפתח וגדל ממלכתן של הנשים במאבק לייצוג הולם כבר ברור לכל - זו העת לעריכת חשבון נפש והסקת מסקנות.

הכשלות כידוע, תום, וככל שהיו צורב יותר, כך ממחרים להתנער ממנו. כך ארע בנושא ייצוג נשים ברשימות המפלגות. קשת הסיבות לכשלות הגדול, וחבה ומנוגת בראש וראשונה "כפל התפקידים" תורם להתנער הנשים ומבטיח כי לא ייוותרו להן ארגונים נמשיות לפתוח אמביציות "מיוחדות". קיבה נוספת היא הרצון המובן של הגברים לשמר את מתחמי השלטון אשר נכבשו על ידם בדי עמל, כאחוזות גבריות; הסיבות האחרות נעוצות בגיבור הנשים עצמו.

אחת המכשלות גלומה דווקא בציבור מסויים של נשים משכילות, דינמיות, בעלות קריירה, אשר בחנינו לעמדת מפתח - מתפתות לשכוח שאין לפני דור לא היו יכולות להגיע לתפקיד בכיר מעין זה, וכי הגיעו למה שהגיעו, בגופן לכשירותן, בגלל מעורבותן של אותן מפלגות דרכים, שפעלו בעיקר בחלק המעשי של כדור הארץ, נשים מוכשרות אלה, דוגלות ואף טורחות ליהן מומבי לכך, בלא רבתי לשרותן מקומות וא/או משרות לנשים.

ידוע כי על מנת לקדם קבוצות חלשות, ותהא זו חולשה פיזית, רוחנית או חברתית, יש צורך לטפחן ואף להשקיע בכך משאבים מסויים, ואכן יש לחברה אינטרס חיוני בטיפוח זה, ומאידך יוצאת נשכרת החברה כולה. לדוגמה: התוצאות המעוררות אם כי חלקיות, של טמון בני עדות המזרח, מגד, חוסר טיפוח ותמיכה במיעוטים נחשלים גורמים לתפוס לתורה בכללה, שאלה מדוע יגרע חלקן של הנשים, המהוות למעלה ממחצית האוכלוסייה, בטיפוח, ובשריון מכון זה?

ועוד שאלה: מדוע אנו עדים לכך שכאשר מגיעה אשה לעמדת כוח, לרוב אין היא רואה לעצמה, מעבר להיווצרה מממשות את כשרותה, גם שלוחת הצבר הנשי עליו הינה נמנית?

סיבות רבות יכולות לעמוד ביסוד התנערות זו של נשים מצליחות, מנשים אחרות: יתכן ואלה רגשות הקנאה בשנים נוספות והנשיות להגיע לעמדת כוח כמותה, ויתכן כי הסיבה הינה התחרותה כי הצלחתה היחידנית, התרונה, בניגוד לנשים אחרות, מוכיחה יותר שאת את כשרונותיה הרבים. מה שלא יהיה, ריח כבד של קנאה וחוסר מרגן נודף מן התופעה.

נסי מיידי, בספרה הקנאה, מציגה כי הקנאה הינה תחושה חמלמלית על חוסר בטחון בסיסי, והינה סימן חיכו מובהק של חילול, תדבא, חסר הבטחון. אותו חוסר בטחון בסיסי, המהווה נשית מצליחות, ודווקא את המוכשרות שבהן, לשוב להמגין ולחגוש את כישוריהן, על מנת למקד את יחסה החיובי של החברה כלפיהן, בבחינת "דאג גם אנו מוכשרות, גם אנו בעלות יכולת, אותו חוסר בטחון הוא אשר בעוכרין, כאשר הן מצליחות לשרת קדימה.

מסתבר כי גם בחגלחתן הן עדיין חשות מאוימות, בלתי בטוחות בכך שאכן תצלחנה לשמר השגותן, חוסר בטחון זה הוא אשר גורם של דבר גורם להן לצאת בחצרות נגד שריונים למיניהם, נגד דרישה למינוי נשים נוספות למשרות בכירות במשרות ורות וא/או קרובות לעמדתן. חוסר הבטחון הבסיסי אף עומד לכך שכאשר הן אוחזות בעמדות מליטיות בעלות השפעה כלשהי, הן ממחרות לחזור ולאשר, כי אין הן מייצגות את חמין הנשי.

ניתן לקבוע בראות כי כל עוד לא תצלחנה הנשים להשתחרר מסטיגמות הנחיתות שדבקו בהן, ולחוש בשוויון ערכי המלא - חיי שוויון בייצוג, ובחלוקת עמדות הכוח וההשפעה, בינו לבין בני המין הגברי, יהא בגד חלום באסמפיה, חבל, ההפסד הוא של מלנו, ובמיוחד של בנותינו הנבחרות.

רבקה מלר-אלשיצקי, משפטנית

למה לעודד?

ב"מגנן" מס' 222 התפרסמה כתבה על צלם, שתחביבו צילום סיסמאות מחאה וכתובות הלצה הנמרחים על קירות ציבוריים (גרפיטי). תחביב כתובות על קירות הנה התגלמות הווגדלים ואף מהווה עבירה פלילית. מה עושה הצלם מנציח את הכתובות. ר'טנגון' שמש ממכשיר לעירור רעה וחלה זו.

רמת גן
מסע רונברג

צריך סידור בריאותו

יש מסעדות מכל הסוגים ובכל הרמות שאין בהן פיקוח על הגיינה ועל בריאות העובדים. וכך אין מי שדואג לאורח בעניין ראשון במעלה הבריאות. הפיקוח העירוני הוא שטחי ולא יעיל ולמשלר הבריאות אין כח אדם. לכן צריך סידור בריאות, עם מתגברים, אשר תופעל על-ידי מועצה ציבורית עם שיתוף על-ידי תכנית מוקנות על-ידי המועצה.

רמת גן
אברהם לאור

משכמה ומעלה

לפני כמה שבועות נתקלתי ב"כוספסופי" באשה, שהיא כמו שאומרים מלה הארץ: האחות אילנה כהן. קראתי כל מלה רצינית בסוף הכתבה ללחץ את ידה של האחות ולתגייס לה "כל הכבוד". אשה חיונית וכוז לעמוד מול אתגרים. זו אשה משכמה ומעלה, אשה שמתמדת שעה שעה עם חיים ומות.

אורח חלון
רמת גן

להיות הורה

אחר צפייה בטלוויזיה בטרס "לי זה לא יקרה" הגעתי למסקנה כי זה עוזר להורים (כמוני) להבין שוורה זו לא מקצוע נרכש. הטרס מרכז על יחסי אב ובת בסיטואציה של תמכרות למסיים חיינו רוצה שהטלוויזיה תסרין יותר סרטים כאלה.

רמת גן
יוסף ברמל

סימני

28,11-10

סמדר בת אדם:
עומר - למה דוקא אני?

13-12

טלילה בן זכאי:
מורת של בוכבים

28,17-16

אנטישמיות נוסח יטו:
מומיקו נגד מסה

20

אברהם שרון:
נגד כל הסיכויים

27,23-22

משח אדמוני:
מחד מוות

26-24

ענת שרתוק-שרים:
שבת משבע עד ארחת

30

תחביבים

עורכת:
חמר אביד וליאורה עזי
עיצוב ועריכה גרפית:
ברסית אולד, רותי בנאי
מודעות: גילה שניידר, סימה בלוי
מלפון: 439474 (03)
מוכרות המפה: בחה אבישי
מלפון: 439276 (03)
כל הזכויות שמורות למעריב ©

סיפור השער:

קרן קובלסקי, שלוש-עשרה וחצי, תלמידת חטיבת הבהניים במסגרת הרגלית, שקועה בחיבורים בתחילת השנה החדשה. לקרן ולסילנו - בגר תחילה טובה. צילום: אלדד מאסטרס.

לגלות עולם נסתר עם מדריכי נאות הכיכר

מדרך המשי לנהר היאנגצה 3 מסלולים 21 עד 28 יום
בתוכני סין העממית לקבוצות ישראליות עם מדריכי נאות הכיכר
תאריכי יציאה: 21.10, 28.10, 4.11
ירושלים: קרן היסוד 36, טל. 02-636494
תל אביב: הירקון 252, טל. 03-5463111
חיפה: חרצל 37, טל. 04-661316

STUDIO NEWS

החדשות המחמיאות של דלתא סטודיו

הישראליות הצביעו בעד התוית האדומה של דלתא סטודיו ■ מאז ההופעה הראשונה של "דלתא סטודיו", באביב 1988, הן הפכו לסיפור האהבה הכי צמוד של הישראליות ■ הסתבר שהנשים בישראל יודעות להעריך הלבשה תחתונה מעוצבת ואיכותית ■ היום זהו כבר סוד גלוי מאוד: הישראליות מצביעות עם כל הגוף בעד דלתא סטודיו ■

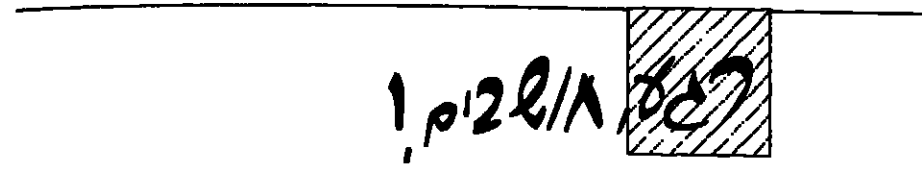
עומדים לצאת גם בישראל עם תחתונים מעוצבים, בדיוק כמו אלה שבחור'ל. כשניסיתי בפעם הראשונה את "דלתא סטודיו" - לא האמנתי. יותר יפה מקליין בכל הצבעים והדוגמאות - דעם עליונות חואמות. כשהחברות שלי אומרות "שוב פעם קבלח תחתונים מחור'ל?" אני מחייכת ולא מגלך את הסוד שלי, ושל דלתא.

יוצאים צמוד
רוחי גלור, 14, רמת השרון מספרת על "דלתא סטודיו" שלה:
"חמדי ביקשתי מאמא, כשהיא נוסעת לחור'ל, שתחביא לי תחתונים יפים כאלה. של קליין קליין. את יודעת, עם גומי חיצוני דוגמאות והכל. בפעם האחרונה שאמרת לה 'אמא, נו מתי כבר תסעי לחור'ל' היא אמרה לי שאין כבר כל סיבה להביא משם הלבשה תחתונה. היא סיפרה לי שדלתא

חשיפה ראשונה - דלתא סטודיו נראה נפלא על כולן! אלפי נשים בישראל שאלות שוב ושוב את האי פרטי שלהן: "איך הם עשו את זה?" איך הם הצליחו ליצור הלבשה תחתונה כל קיפה, מעוצבת ומחמיאה? מחבר, שידלתא סטודיו הולם כמעט כל אחת. גורת הרגל המיוחדת מאריכה את היום, ומעניקה לכל לובשת מראה אצילי וחדשני.

הלהיט של שנת 88 - מערכת "דלתא סטודיו"

המערכת של "דלתא סטודיו" הכוללת עליונות (גופית חזיה סקטית, קצרצרה) ותחתונים חואמים - היום ללא ספק הלהיט של השנה. התיכונות גילו שאח העליונות אפשר ללבוש גם כחולצת גופיה מחמיאה או מתחת מעדיפות בית הספר. הספרותיות שבינו העומדות ומחול אירובי. מפתיע, אבל "דלתא סטודיו" מחמיאה כמעט לכל. מנפיש שמוליק, "לעיתים יש בי ערשול ומעור ואני מן הנפול". בסופו של בריקת, נקבע לשמוליק פרופיל 45. אבל חמדי ראש יוצא הוא לרובתה של עיר. כח טמא הבא הוא שאף אורזי מסמא. והנה הפילי היצר דרע ברשת, ולא עשיתי בנאה על עקרונות ששינתים לפני שעה קלה. בבקשם "החיי לא אקבל אלא 45 - עם זאת מפרנס לכל רבך ודבנני, שחיל בצבא ה" - גם כפרופיל נכון מאוד - רבני שלא ישרו בחיל למסן לא "תתקלקל" ורנחיות. אכן, למשל ציר אוליו הריב צבי פסח מרנץ המנח, רבני של ידעשים למעבר, שחשבו בעל יום חובי לציונות". בגאות חילית יוצר שמואל ברוך ברוך ליישיבה רבאלוף כבר לא היה בחיל. רבאלוף אולי יתור בישיבה של משה. בישיבה של מעלה מי ידעק ■

שפורשים לקראתך את זרועותיהם והבדירחב רק תבוא, והם יאמנו אותך לחיק המשפחה והנעיות. "בולגרי" - הוא דומני מישהו, אמרה חנה, שבעצם קוראים לה חני, מלשון חן והיא אשה חגיגית ומלאה חגיגות וחיים, כפי שרק חני בולגריה יכולה להיות - וצחקת מאד צחקת. כי חני אחר הברבים שהבולגרים יודעים לעשות על הצד הטוב ביותר: לצחוק על עצמם. "בולגרי" אף פעם לא יהלל ולא ישבח את עצמו, לימרה אותי אביה מבורך פרק בחכות בולגריות. את תפקיד המקלסים והמחללים משאירים למי שפונתם, נעכער, באה מחנושה. הצוענים, למשל. אצלנו, היסתיכונים, קוראים לה - אנשים צנועים. כחצי אנוח, גם מורים שאין אצלנו הרבה מהגז המשובח הזה. מצדד נדיה, הצניעות, בארץ המדת, המרגלים ומחמרים, ולכן אין בולגריה טענות. בולגרי לעולם לא יעלה ברעונו לבקש ממישהו לעזור לו להרים משקל כבד כלשהו. ארוך, למשל, כי הבולגרי לא נותן הראות ולא מבקש עזרה. הוא עושה הכל בעצמו. כמו עני, ראיתי יחורים טובים כאלה, בני 60 בערך, סובלים כסאות, משאות ושאר ירקות, ולא משמיעים ציוץ קטנטן שבקטנטנים לעזרה לכיוון של החברה הצוענים יחור, ור שני לבולגריה, שכבר קיבלו על עצמם על חורה ומנהגים ישראליים של ראש סקן,

שעמד בסמוך והבטו בהם בהתקרב בידיים שלובות... הבולגרי עשה הכל בעצמו ולא בא בטענות. אין אחד לא חייב לו שום דבר, אלא אם התחייב לכך מראש. אולי יש לבולגרי תלונות. בעל מסעדות ברוח בול, חיים רל, נהג "להללונ" כלפי הקליינטים שלו, שאכלו אצלו בוקסה והבטיחו לשלם "פחד, מחורתיים". "מהבטחות שלכם בנתיב כבר בית, או ממה אשלים את הטיסם". בולגרים מולונגים מנשתי גם בכנס הבולגרים של חגיגות ה-40. המארגנים שראו איך המעלות מסמכות אל מעבר ל-40 חייבו קצת ביגם לבין עצמם, ואמרו נו כן, מספר סמלי 40, למדינות, לעליה הבולגרית ולחמסי, והתפללו קצת שאולי הפעם לא יגלו הבולגרים שלהם חוש אורזיות יקי, ויעשו מה שכל אדם נורמלי יעשה במצב אוירי לוהט שכזה ויאורו קצת. כי כנס או לא כנס, במסגן חוז חרי אפשר לתקלקל בקלות. נו, ודברא, אנחנו חיי כבר לא ילדים ובאמת התעלפנו. לא רק בגלל העם הבדל. בגלל העתונות. נו, באמת, למה אנחנו מצפה אדרי שלא נגמנו 40 שנה עם הבחורה שיקרה איך חורה בסופיה או בסטודיוגוריה מי שפגש את פעם בולגרים צנועים - שיקום מיר ויבדוק אם לא חיו אלה בולגרים מופשיים. הבולגרים האמיתיים ידעו לספר בדיחות ארמניות, שעשויות לך את המכור. ובעיקר - הם ידעו לשייך על חוק הבולגרי כבר רבני ורבה. מסתורין, מאיפה זה יוצא לחם מתנחל במתקן מהלב והנשמה, או מכולם ביוצר קיטול שלא מתקלס חתה. אחת מנשיב יחור בולגרים, שורדין עם רחא חשבו, בעל חנות לקוסטומיקה, חבר

גדעון חסיד אנדה שהתאמתה

ב ילדתי היה לי כן, שווה מצויה רקמת ציור מקטיונה. שורת ברושים גבוהים, ירוקים כהים לצידם ולקת מים בכחול עמוק, וכדור ירח משקיף מעל ילדים אוחזים מנטיות, ופעם זה קשה למכור לוח פנטסיה למציאות. אובדני את הכי עם הציר - נעים היה להניח עליו ראש - פתח לקולנוע או כותבי פנימה ביטלתי את האפשרות שיקים והיכן שהוא אתר שכות, ברושים כה ישרים ונישאים, מים כה כחלים, נוף גן העדן - עוד אנדה שמבוגרים נהנים לספר לילדים, כששני הברדים אינם לוקחים אותה ברצינות. אלא שהפעם זה ציור. בכדמל - מרחבנו הטבעי, אותו ורשנו לטובה ולטומק - לא נמצא אתר שכות. בודאי שלא בדך ורומה אל המרכז היהודי הגדול - פתחתוקה, רמת-גן, הליאבי - רדד רצופה חולות עם מובלעות ירק - שלא היו רומות כלל למסעדות הקטניות שעל הכר. אי המראות מבית הוצר ההליוודי, אליהם נמשכו כעבותות יקסס, נותרו, חרף כל הקסם, צלולות חשודה - מה גם שסוג הנף הזה לא נכלל שם בסט הייצור.

בינתיים אני נשי. הציר, הכר, האנדה, נארו מכבר כצורר וצופה - עד ליום קיץ לוהט, בו יצאנו במסגרת גרביע לצעדה מחיפה אל עמק זבולון: משמעת-מים זכורה לרע, חולות המפרץ יוקרים ומישימים את האדם - שעות על שעות. לפתע, ללא התראה חשית חל, למרביתנו, כשורה ישרה כסרגל, ניצבו ברושים גישאים, בדיוק כהם מוחלם, משל היו נמצים בארץ אחרת, ורוקנו מן הקיץ. לצידם השתרעה ולקת מים יופתיה - לא בריבית שירם מצוה ידוקה אלא חלקיהם והתקנה בכחול עמוק. סממניהם שנתגלה במציאות ואחרי כחול להנח את הברושים ולחשוקם במים הכחלים - בזה מבראשית שיר אדם והסירה ברושים למוכבו. או נקרא המקום "מעיינות קרדני", היום, "עין אפק" - שמורה המשתרעת על מאות דונמים בחוכם מעיינות-ביצות הגביעה של נחל הענן. במקום מרחבי וחולות - ניצבים שיכוני קרית-באליק, הנשקפים כמעט לשמורת רשות הגנים הלאומיים טרחה לתחתות שכינים, לבנות גשרי עץ, לתתקין שלט-הכר. בעתה נחשבת כחן החסידות הנודדת, ובסדקים, שהמים קליים. טחנת קמח עתיקה שנלגלה מכב כחם המים, מקליה מבט-אין גבוח, מרשים, וחסל על הסביבה הירוקה - נעלמו כליל מוכרזה, מה שלא חלם הציר על הכי שסק לפתע לתנויה לא תהיה כל מקום במסגרת החברון. אך היכן המים הכחלים? נשאבו כולם. נותרו רק הברושים, מבושים, מול חלקיהם חדרבה - עדים דוממים לישיבה שרתה. ובכל זאת, משהו באוויר, גם היום, חילי, רדני קסם. בבנויות, באי יחור, בעצמתי לא טעם, נפסם, נוכח מראותנו של מן העולם הזה. מראה של ברושים ירוקים כהים בצד מים כחלים, ששימשו את מקור חושאח לחקמי הציר של חור. אך זה לא ומו לעולם לא ידמו לברושים ונישאים, לחלקת המים והופתיה. של קרדני, בחולות, כיום קיץ לוהט. אנדה שנתאמתה ■

אריא'אס מתבלגרים

ה לא בילגרו אותי כמות, הבולגרים האלה אני מודה ומתודה שתבלגרוני מרצוני והאשמה: ובמאנה. וחי לא כל יום אתה שוגש הבורה מסוגות של בני אדם.

אצל כדצור

כיבואל

כמו בכל שנה, כבר הרבה שנים, חוגגים את תחילתה של השנה החדשה אצל בנות ומשפחות, ביבואל. מה שהתחיל כמפגש חברים, בעיקר וותיקי הצנחנים ואנשי העמק מחסיבה, גדל והפך עם השנים למסיבה רבתה בהשתתפותם של מאות אחבי הזמר העברי שבאים מכל הארץ למושבה יבואל שליד הכנרת, לשיר ולשמוח עד הבוקר.

עניין של מסורת שהתגבשה מיד אחרי מלחמת ששת הימים, שמושקה כדצור היה אחד מגיבוריה. הוא היה אז נהג החול"ם של מוטה גור, מפקד חטיבת הצנחנים שפרצה לירושלים העתיקה. והפקודה "כדצור, סע"ו שנתן גור לנהג, הפכה לסמל הפריצה לעיר העתיקה.

כדצור - ווא"ו ירי בעמלה

אז גם השנה חגגו אצל הבכורים, בחוף על הדישא, וכמו תמיד היו שם הכלייזמרים, אלה שחיו מאשר לשיר יודעים גם לנגן. בערך 8 אקורדיוניסטים, שנינגו ברוטציה, איזה ארבעה, חמישה חוצצרים, ביניהם ראש השב"כ, וגם מתופף אחד. ובין אלה ששור איתם במרץ: חיימק"ה לבקוב, רמול, רן פקר, רבקה מיכאלי, מניח ומניח רוח, רחל תרמתי, גורי שגיא, מיכה גולדמן, גבי לטש, גרדוש, פחושקה (מרים חירם), אורי שמוחין, יואל דקס, יואל גור ואלי גיל (דאוד) מחבית האדום בירושלים, שבא לבוש בלבוש לבנה. "כדי להראות שהענינים גם יודעים להורג", כך הסביר לכל מי ששאלו אותו "מה זה השמלה הזאת!"

זעקה

רוח פייגבלט, ציירה, וידעת שאתר התמונות שהיא מציגה

קריס צלרים

רן פקר ואקורדיוניסטים. "לי כל גל נשאל מוכרח"

יצחק ולאה רבין, ציץ חיה להם וחברים, במסיבה לזכר רוען מחיים

עכשיו בפואייה של בית החייל בתל-אביב, לא יקנו כל-כך מהר. "מי ירצה לחלות דבר כזה בטלון?" היא אומרת. יש להניח שמעטים, אם בכלל, יסכימו להיות עם תמונות המוות האלה, המציאות את כאבה של אם שאיבדה את בנה הצעיר בתאונת דרכים.

תערוכה על הקטל בדרכים, הצורך של רות פייגבלט לזעק וגד עקומת התאונות שנמצאת בעליה מתמדת. זה רק מקרה שהיא מוצגת ביום השנה למותה של חבת, דפנה פייגבלט, קצינת חינוך ששיירתה ברמה ויצאה ערב יום כיפור לבקר את החיילים במוצבים. חלי"ם התחפר, דפנה ילדה יפה, מכשרת, נחרה במקום.

אמא שלה רות, ששנה קודם חלתה בסרטן, חיתה אז בעיצומם של טיפולים כימותראפיים. על המחלה הקשה היא הצליחה להתגבר, על מות הבת לא. שנה וחצי של דכאון וחוסר אונים. "זה לא היה פשוט לצאת מהמצב הזה. אבל החלטתי שאני נושקת למעלה", היא אומרת. "חורתי לצייר. הנושא של תאונות דרכים העסיק אותי. מצאתי דרך להתמודד עם המצב. דפנה, ביום שנחרה, הייתה אמורה לרכוש את שבת הצופים בקריית שמונה.

רוח פייגבלט, חמונה בתערוכה

בספר הזה קיבצה תוצאות "כרת" שירים חסינים מאוספו של מחניים, ומצטרף לו גם קולטת של שירים חסינים בביצוע מקהלת תזמרת האדום וטקסטים בעברית שקראו יוזאף ואן. ואת הספר והקולטת קנו החברים במסיבה בעבור 30 ש"ח. שכן הסופרים יתרם לקרן למחקרים בנושא הטרור.

את השירים שבספר שרו יוזאף ואן, אמנון ברנזון, רודא אלהרן וקובי אשרת. שרו גם את השיר על מחניים שכתב בועז אפלבוים. וחיים חפר קרא מקאמה, רון פקר קרא את מכתבו של בנין שוחמן לאירוע. ושיר הבטחון, יצחק רבין, אמר: "גדעון היה שייך בצח"ל לאלה שדרך חשיבתם ותחומם עשויים לא היו מהשינויים טוב שיש בצח"ל אנשים יוצאי דופן". ואחרי החלק היותר פורמלי של הערב, המשיכו עד כולם לשיר שירי מולדת. ואחד החברים כל-כך הרבה חגיגות אחרי מותו. גדעון אהב חגיגות, הוא בטח יושב לו שם למעלה מבסוט."

הפוסק האחרון

אורי וזוהר ורעייתו אליה ועו לחומות חברים ותוקים אוי לו ושלילה בן זכאי והגיעו מבנים בירושלים לחתונת בתם זוהר, שנערכה במלון "השרון" בירושלים. הם שרו שם שעה ארוכה ושוחחו לחמאת עם האורחים. חדרו של הכלה תא"ל (מיל) אשר לו, הערב כמנכ"ל עם ח"כ אברהם שפירא, סיפר לאורי וזוהר על החתונה שנתו חרבי מאור לבוס של, כי העסקים לא יסבלו אם הוא יעסוק גם במיליטריקה. ונתן - לא כך הם מניח. חברים. תמיד לו, אמר זוהר, שיתורם מחמש, לא מעשר. מחמש, ואם הכל יסתדר, אבל, חור אשר לו לטענתו, חרבי אמר שיהיה בסדר...

דבר אחד זה מה שכתב בעזרתו שיתן מחמש פסק אורי וזוהר ולא הוסיף. מר כדורסל, טל בורדי, נישא אל שולחנו של אורי וזוהר שהסב עם שותפו לשעבר וידידו אברהם (משול) דשא וסיפר לו על עבודתו כמאמן קבוצות נוער בכדורסל. וזוהר לא שבע מלשמוע ושאל שאלות רבות.

אליה וזוהר, בעלת המראת הצעיר והקיק והבלתי משתנה, קיבלה בתואה את המחמאות שהגיעו עליה חברותית, אך דחתה בימים האחרונים והמנות לבוא לבלות אתן ברול אביב. תבוא אתן אליה וזוהר - היופי הוא אצלנו. ■

חלמה חד

יש גם דרך נוחה ויעילה לטפל בכינים.

פניקס ספרוי - וגמרנו! טיפול מיידי ויעיל לטיפול במכשני ומיני, אפשר לטפל במכשני בקלות ובנוחות - בשיתוף מיידי.

אין צורך לחרטוב את הראש לפני הטיפול. צינורית המגינה את מניין בשורשי השיער, שימוש נוח וקל.

פניקס ספרוי - וגמרנו! פניקס ספרוי - וגמרנו! פניקס ספרוי - וגמרנו!

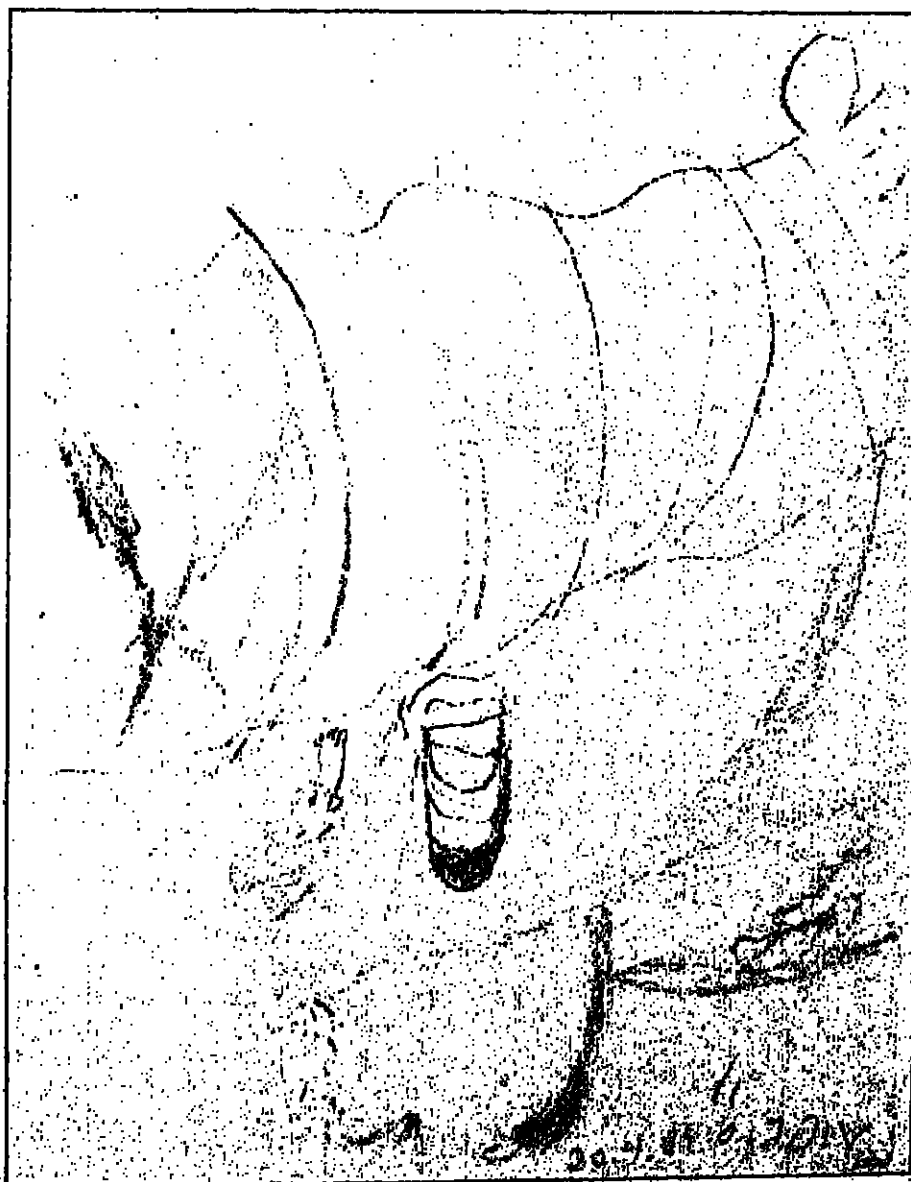

עופר:

ילד שנוצח על ידי המחלה הנוראה שלא קמים ממנה. אמא שלו היתה איתו ברגעים הקשים ועזרה לו לבטא את תחושותיו בציורים. את מה שעבר עליה כתבה במילים וכרכה אותם יחד. מרגע הגילוי ועד החדילון.

היום ישנם הגזענים, גזענים כואבים עד מתק והחללי האומה. מניין לקח את הכוח, האמת...
 עופר. יום באמצע חודש רמזבן של '83
 התפרצה בגוש המהלח. באבי חוש מתגריים, חקאת
 תפאום. הקרובים בירבור. ביי. EEE. אחרי חתה
 מחורש. התגלה גידול. אחרי גיתות התברר שהא
 מצאיר. הקרובות. סיפורים אמיים. איש, יתר נכן -
 גוש. חוסר יתרון בעיקר, בריקאות. חקוה.
 באמצע חודש אוגוסט '85 עופר נפטר. הוא הספיק
 לזכות 9 שנים ועוד חצי שנה.
 עופר - למד ודאק אפי - ספר אחד. כחולגולה
 של מהלח מתורבת באמצעות ציורים ששפר צייר חת
 כדי יתר הייסורים של גילוי ועד מותו. באמצעות
 יומן שאליו, אמת, נתנה באתה חקוה, וגם באחד
 עזר וביים שוכנעו על ידיו בירבער.
 תורבת אנשים ביהיה. אם וכנה חולקים שנה
 יחיו ביהיה הייסורים של החוליה חסופי. אם וגה
 אילנה ועופר נמצאים יחד בביהיהחולקים, בשעות של
 חת, בימים של סבל, בשקועות ודורשים של סבל. אם
 ביים, בסביבות, אם שוכלים בסביבות חקוה וזוהו
 אם חת הם מציינים בסביבות, דברים שחלומה מל
 האם כחמחחיל.

24.12.83 הלילה שבין שבת וראשון.
אסור לישון בגלל הבדיקה מחר (EEG בשינוי-
סים ללכת לעבוד במפעל, בבוסט. כעבור זמן קצר
פיר מקבל כאב ראש, כנראה בגלל הרעש, ומבקש
פסיכ. וחולבים לאכול עם השומרים, מנסים להעביר

[illegible]

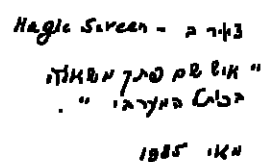
החור של עופר הפך לסמל: "בדרך כלל הוא לא ידע, המשיח היה גרסי", במבטנו ובמבטנו היה חשוב להיות את הדינים והכאבים באחדות. את תחושת המסע הסופי אפשר היה למעשה בתוך החיבור, היה כמו נסיון. הוא ידע מה הוא עשה, איש לא אמר לו שזה שפתחוּריו. אם הוא היה צריך שיתחבר SCREEN MAGIC שזה שם סתם מראה בכולל המערכת. זה היה משקם בדרום ובמראה לעורו. זה היה משהו שחן בכתה של המראה לעורו וחנן כזה עלי-העור שחבר וצילן. הוא נתחן כולו אותו. הוא ניסח על חיו, והחברו לעיסטים: יתכן רק לחבש, לבדור תחילה, שאלו ולבכת, וזהו. והמפוסט, שלא יבחנו שנה שלמה בעתיד. בדרך.

12.7.85
אני שואלת מי רוצה גם (קפות).
עידו: אני.
עומר: גם אני.

תגיד: אתה רוצה לשנות גם
עופר: לא. אני רוצה גם.
תגיד: איזה גם?
עופר: אתה יודע.
תגיד: לא. תגיד איזה.
עופר: גם שאני אבריא, עכשיו.
תגיד: גם עכשיו?

ועד הנהלת המוסדות
אילנה ביקשה שהפגישה שלנו
תהיה בבית, כל מה שהתרחש כל כך
לדור, בעצ שלפני הבית הסודי
ות את הגינות והחודות, 3 מטר
אקליפטוסים. הרכה פעמים היא
מה אנתנו שזוכים להביא מצלם
יש המסודרים, ברים קטנים כא
היה תחית נשחים לגמרי

עירומם, והיה, זה המסע
 ימים את המפעל שחגי, האבא, עו
 דיות, האחות, רוכבת יחמה על
 ו על הדישא חוגגים תני ואילנה
 ת יום השנה ה' 28 לנישואיהם.
 שלוף מהארון את הכרית שחור
 ולרתו ה': לשחק המצטיין בכו
 'למה דווקא אני' שאלה שע
 שאלה הכי טריוויאלית ככל בית
 עשות משה.

שבת, 20.4.85

שבת, 20.4.85
 ערייבן בבית-החולים. הפעם כשציידי ביקש לדעת
 אני רואה בציוור שלו. בדרך כלל לא שאל ואני לא
 ידעתי. הייתי במבוכה. ואם מה שאגיד לא יתאים למה
 שתמוזין בתוך כל האבא, התסכול ותוסר הנוראות זה
 מעט הדבר היחיד שהיה במוח בו...
 'כזירות העונית'

אמרו: אנו רואה לך עוב שבאיים להטביע את
הסכך ענה: מה הפעור... הוא לא התחנך בקבוצת
זכרונות, והטביע אותו ואמר: "זהה מרחק כי רואה
הוא קלירות את כל רואה את היר, רואה לא מצליח
ענין להמסורה שלו". אחר כך הסיק: "הל הוא עדי
תלת את רואה רואה" למפי שחומר על הפוכה
לאה ביניה, על כך שאנחנו "בראש אנו" אבל כש
בכיתא... כששי עצמותי להמשיך לתפקד כרגיל
הענין שכלום רואה על הנה לא שטח אתי... שאלתי
ענין עורא שלמה רואה השוב: "זה לא שיה" ואני
כך ירעתי מהם שיה".

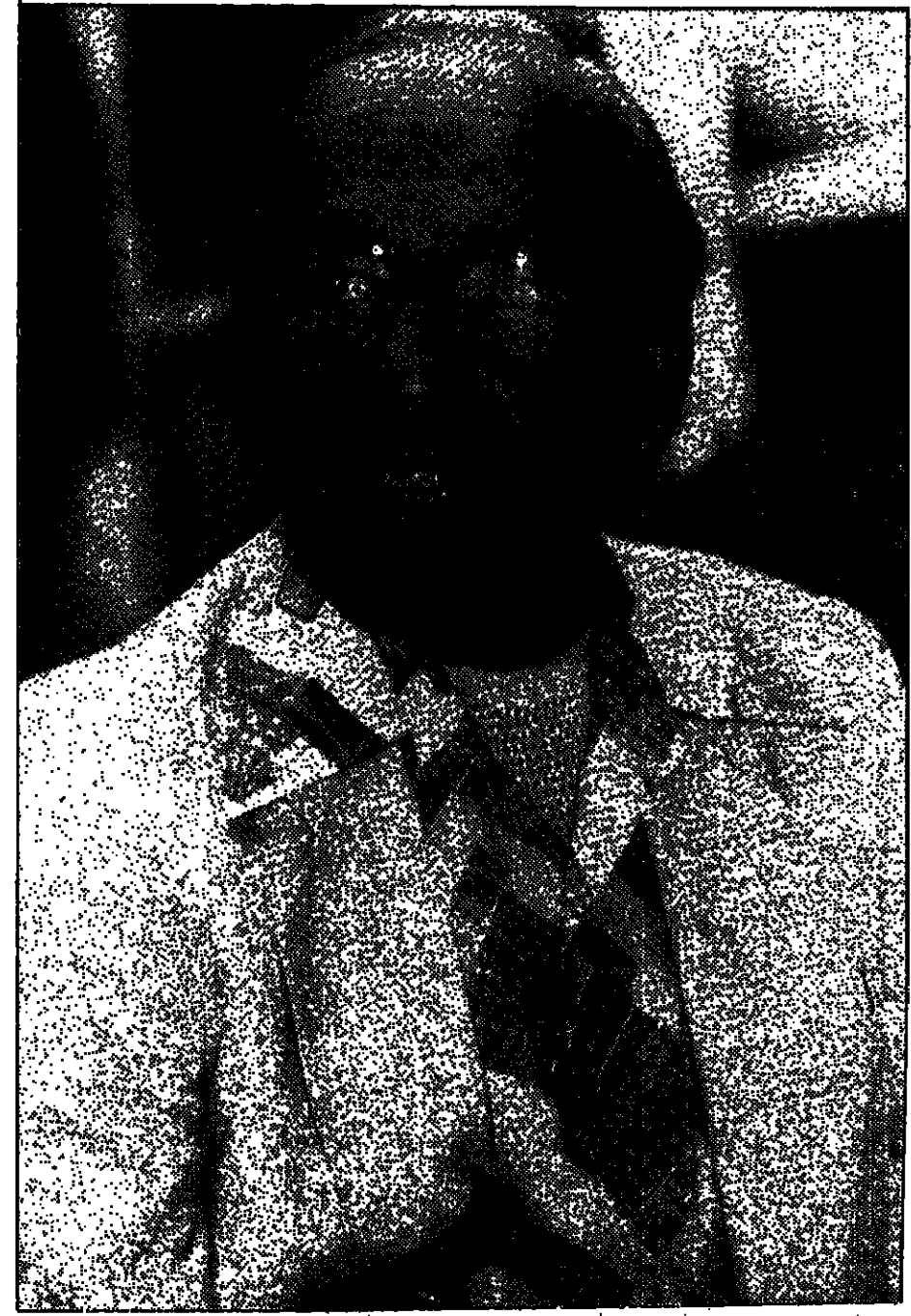
בשלושים עשרה אילנה תערוכה קטנה מהציורים
עופר, חברים, ירדנים ואנשים שביקרו, אמרו שזה
בן לצאת. משם התגלגלו הדברים. נבחרו 60 מתוך
100 עבודות: "חלק בגלל שאהבתי, חלק כי היה בהן
ר ממשמעותי בעיני. אחרות היו בעלות ערך אמנותי
ייחודי".

התמורות האדירות לאורך כל
המאות, לא יבטלו את המהפכה
החברתית והכלכלית. יצא, עד
היום, מהמסורת היהודית, שיש
לכל אדם חובות כלפי חבריו.
אנו חייבים זה לזה, ויש לנו
חובות כלפי האל. חובות אלו
הן חלק מהאנושיות שלנו, והן
הן חלק מהאנושיות של כל
אדם אחר. חובות אלו הן חלק
מהאנושיות שלנו, והן חלק
מהאנושיות של כל אדם אחר.

“באותו יום הוא מצייר. (אלוהים, איך אפשר בין אלה לכאב, בין חרדה לתסכול – לציירו) הוא חיה ציב לצייר כי תציור אמרו אני חייו אני פועל, אני נר, אני קובע אף יהיו הדברים...”

מורה של תלמידים

סגור מייזר, סאני בפי תלמידים מעריציו של המורה הבולט ביותר למשחק בארה"ב, חוגג בירושלים את יום הולדתו ה-83. לגיל אין השפעה על מי שעדיין זוכר את יופיים של התלמידים גרייס קלי וגרגורי פק.

ריום קלי היתה ללא ספק התלמידה היפה ביותר שלמדה אי פעם בבית הספר ומיזר מקין ותלמידה האחרת במרשם מכללי, חברי מנצח מייזר, ראש וראשון למורי המשחק בארה"ב, שהגיע לביקור בישראל.

הוא ביקר ראשון של מייזר, "סגור" בני תלמידיו, אצלנו. העילה - יום ההולדת ה-83. "התרגשתי מאד ליד הכולל המערבי, אולי, הוא מוסיף בחיך, משום שאני כבר יותר קרוב ל"שם", הוא מספר לתלמידיו לשעבר רינה ודון ("כבר לא מסקין").

למען האמת, הוא כבר במעט היה "שם". עבר ניתוח לחתרת גידול מרטיני ונותר ללא מיתר קל. מאז הוא נעזר בחניכת תחרות. לאחר מכן, כאשר מחמת קשיים בראיה מער, נאלץ לעבור ניתוחים כדי לעמוד שוב על רגליו. 12 שברים משופצים שהם 12 סיבות טובות לחאט את הקצב ולהתמסר לכיבודו.

ליני אין משמעות

לא אצל סגור, הוראה עבודתו היא עם תלמידים, ומל עור התלמידים מתרשמים על רילתו, ויריד גימי שר ויל מוכן לשמש כיד ימינו - לגיל אין משמעות.

רשימת השחקנים המפורסמים שעברה את בית ספר שו של מייזר - מרשם. וזכר את רובם, בייחוד את הבולטים. את חופי של גרייס קלי, שלימים הוכיחה עצמה גם כשחקנית רצינית בנקודת המפגש. וזכר גם הריגשות והנטיה לכבי של ריאן קישון נא עור נקאה ריאן וול, את גרגורי פק שסבל מכך שהכל תלמידיו אליו רק כאל גבר נאה ואת גיאן ווידור, שבלטה מרומם הראשון במריצתה והריגותה. במיוחד הוא זוכר את ריבוי דובאל, שנאלץ לעבור דרך ארוכה עד שהכיר כיכולתו ואת השוכבות של מטיב מקוין. סטיב הופ גושה למחלוקת, בין המורה לתולדות תיא בורחד פלייטמן, לאחר שהחלס לחיפיו בגלל וול משמעת.

הכי חשוב - כשרון

"כשרון לא יכול תמיד לפעול במסגרת מוכנת והנהגה למימסר. בעיני לא היה רבר חשוב יותר מבשר רדך, אומר סגור. "קצת לא נוח לדבר על משור שאינו יודע מהו, כמו הכשרון. איש אינו יודע מניין בא ומני נסע בארם: כנראה בליריו או בשנות חייו הראשונות. ראו את מוצרט בן השן? אפילו פריד לא הצליח להגיד מה זה כשרון תורה כי את כל כוחות הנפש הא מסוגל לנתח, פרט לכשרון."

על יחס העמק לתלמידים שהאמין בכשרונם, מעי רח רינה ודון מקור ראשון. גם הוא נוקט לעצמו כשנלקע למצוקות. כשהתקבלה לבית הספר, זכנה בגילתה, אך התנאי היה שתקשיב את כל זמנה לליטר דים ולא תעבור. אלא שהיא נוקטת למחמשים והאשר הצע לה להגיש מינה בקל אמריקני, לא עמדה מיר תוי. שעת השידור היתה בעבריים והיה עליה להתחמם מבית הספר ולחזור אליו, בלי שירגיש בהזרונה. אחרי מספר שבועות נתפסה והשעטת. "סגור" היה זה שגור לך לעצמה. גם כעשה, שהוא יושבת ליד בידושלים.

תולדות סגור מייזר (במרכז) וחבריו: מימין) דנה דרון, אן בירין (תלמידו), שחקן אמריקני, אלכס קומא, יני קארול.

נענותו, אי אפשר היה לייין, מסכימים גם אלכס קומא ואלן ברגרין, עוד שניים מתלמידיו לשעבר, שגלו אליו לרגל יום הולדתו.

מי ששכר את תולדות התאטרון האמריקני, עשו למרשם מתעורבה סגור מייזר נמנה על מקימי תיאטרון קבוצה גרופיטיאמאר. הקבוצה הוז אווראית לשחק משמעותי ביותר בחיי התאטרון האמריקני. נדור עם לי סטראסברג והארולד קלרמן, ועור 28 שחקנים שנבחרו ע"י השלישייה בקפריזות, הונחה ב 1951 אכן היתה לתאטרון האגרי, שפעל 16 שנים ובו ישמו את תורתו של סטניסלבסקי הגדול.

מקנה בפרסום

לפי שנה יצא לאור ספרו של מייזר על משחק פני השחרות עלת יריבות מתמשכת עם חברו לרדך, לי סטראסברג, האיש הנחשב לשחקן ולמורה מותח מוב סגור - ולמרות זאת שמו נרשם ככולל המורה של שול התאטרון. מייזר, לעומתו, נאלץ להתחמם בזה ח מצי המפסע בלבר.

קטנה יש להגיק, מורים ותלמידים הישראליים ומר

מערך לבנות בקליפורניה, באקלים נוח, ושם הוא מעי כיר את הקרס למקצוענים. מרובי בשתי שנות לימוד, בת רשאים תלמידים רק לקבל עבודות מורמנות, לא להניח ממשכת לסרט או להצגה. "מי שלא מוכן לקבל על עצמו את ההנאי הזה, רשאי לבחור בדרך אחרת", אומר המורה החתיק האמין שהתשתית שהוא מעניק לתלמידיו, חשובה לטווח ארוך, הרבה יותר מתפקיד. בסתיו ובאביב הוא מתייצב בבית ספרו הישן והטוב התיבורדוד פלייטמן, לעבוד עם התלמידים החשובים בשלושת הכתובות צמד אליו גימי הדייט בעל חזקן הלכן, המתאר את יחסי הקירבה שביניהם, כשל בן ואב.

למרות מגבלות קול, מייזר אוהב לדבר, וזו לא מכביר עליו וגם השופע מתרגל מור מאר לקופסת התורה והצליח להבין במעט כל מילה אם יש בעיה - גימי חמיר במקום בתקול, מוכיר, משלים כל פיסת מידע שרוצים לדעת והששים לשאל.

לא התאטרון שחלם עליו

24 שנים שהם יחד. הוא עצמו שחקן ומורה, אבל מצטנע. מוב לו במעמדו כאטיסטנט של סגור, שהוא בעיניו, כמו גם בעיני רבים אחרים - גדול המורים למשחק באמריקה. 60 שנה הוא בעולם התאטרון, למעלה מ-50 שנה כמורה. דבר לא נעלם מעיניו.

התאטרון שהוא רואה, אינו זה שחלם עליו. חוקי התחרות החופשית השוכים לתעשייה ולמסחר, אינם תלמים את עולם התרבות והאמנות, הוא קיבע שאם קנה המידה היחיד הוא כלכלי, התרבות בסכנה. מה שישאר ישלש בביתה זה הוומר שייבחר ע"י המפרים כדי לטקס את טעם החמרים - קליל וקולוק. רוב כריטי התאטרון, הוא מספר, נקיים ע"י גורמים המי ורים אחרי לקוחות, ומציעים להם ערב מהנה בנידור רק, עם אירועי הנגה - ואם אפשר גם מורחת צמודה. מה להם ולתאטרון טוב, חוזיית, והתמסר עם אנג ריסם אם השלטון המרקיטי, לא יכין את מה שהבינו שליטים מוסלימיים במאות הקדמות, שעליהם מוט לה הוצבה לטעם את האמנות - קשה לשער לחיפן תגורר.

תלמידיו של סגור מפורסם בכל העולם. מעטים שומרים על קשר. זו דרך העולם, ובחוראי דרכם של שחקנים שהם, מסבקים, אנוגגטריים. לעתים רחוקות הוא מקבל אגרת רכבה לראש השנה, או חמנה להצגה חדשה. גם כשהוא, מספר לי בכאב גימי, הם לא נחל-צו, פרט לסטיב מקוין. הוא צלצל ואמר לי: אני מבין שסגור חולה ורצה לדעת כמה אני יכול לעזור - ואני מתכוון בכסף. צחק תגורל שדוקא הוא, בסופו של דבר, מת מברסן.

סגור מייזר, בן לברשת הורמן, מתגרים יחודיים מונגויה, ליד בוזקין, נהג את יום הולדתו בירושל לים. מבין יצא לסיים את ומשור כאלמנטריה ומר ק. באמצע מסבקים, עליו להתייצב שוב בבית ספרו הישן והטוב, התיבורדוד, כשברשימת תלמידים שוב ימצא שם ישראלי. הפעם זו סוגל מוכמן מקיבוץ געש. "אלי אקבל ממנה שערות בעברית", הוא אומר בקיר צה. "הגיע הזמן שאוכל להבין את תלמידי הישראליים."

סגור חורף 88-89
קרקודיל
מידות 35-42
נעליים
חוקים, תחרות
דימוני סגור שער 5/7 ת
טל 209477

מלילה בקבאי

המקור

שרות מעריב

פרטים ועיטורים ביצו לספר רוח שגאה ליהדות, שנכתב בידי יצנית הנשואה לסופר יהודי. המחברות של "פסח" טוענות: "לא הבינו אותי. זה ספר בדיוני. המערב אגיל. מדוע אסור ליצירה לומר זאת?"

מצליחה למלא את החרד בנוכחותה, המוכירה את זו של גורל בכיר בצבא. למרות לבושה וריבונה השקטים, קומטני היא זו שמשכת את תשומת לב המסתכל, ולא כעלה היה, הנראה כהלאה בין קומיקאי לשרון. גרינפלד כמעט שאינו מוכיר את בני משפחתו היהודים בספריו, והתחמדות המעטה לליל הסדר היא בעלת גוון אדום - למרות שהיא מודה כי "פומיקו וקל' וכנס השני של בני הוגו לא היו מרדנים מהסדר, והם המשיך כן להגניב לעברי מבטים מרושעים מעבר להגדות שהחזיק בידיו". תאורה של קומטני את ליל הסדר ויכח אותה בהרבה יותר ממבטים מרושעים. התגובה הראשונה והתה מכ תב שהופיע ב"נידיוק טיימס", בחינת ריזיון גורמן, מרצה עמית ליפנית ולספרות השוואתית באוניברסיטת אילינוי. הוא תיאר את "פסח" כיצירה אנטישמית. פנ

פומיקו נגד פסח

לאחר שהדומן "פסח", מאת פומיקו קומטני, יצא לאור ביטן, דוא זכה בשלושה פרסים ספרותיים יקרי ערך: שניים מהם מבחירי קהילת ספרותיים ויקרניים, והשלישי הוא הפרס הישני היקר ביותר המוענק ליצרים מתחילים, פרס אקוטאגאווה. זו היתה הפעם הראשונה בה זכה סופר יפני מתחיל בעיטורים כה חשובים. בהתחשב בכך, לא היה זה מפתיע שנמכרו 140 אלף עותקים ושמונה עשרה, שהופיעו 30 שנה בארצות הברית, הופיעו במעט בכל תרבות ראויות ביטן.

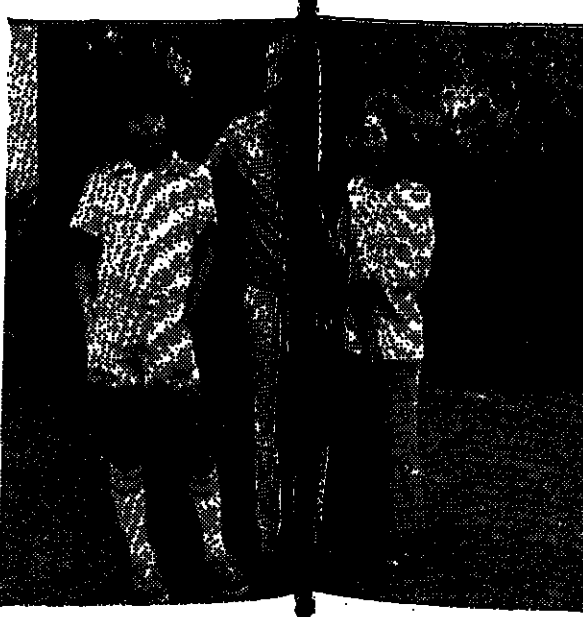
העובדה המפתיעה היא תשומת הלב והסקר והרבה להם זכה הספר בארצות הברית - מאמר במגזין "ניו יורק" סקרה כחולל ליטול סודי וסדרת מבטים החלקים על היבטים בספר, ב"נידיוק טיימס" - כמות מרהיבה של פרטים בעצונות, במיוחד האיל והמורכב בספרות מתחילה, שהספר טרם הודגם לאנגלית. מידע זה עורר כל המומחה המפתח לתשובה הוא הנשוא בו עוסק הספר, אשר הוביל אמריקנים רבים להאשים את קומטני באנטישמיות. במשך מרבית שנות בגרותה, קומטני, ילידת יפן, הייתה ידועה כאשתו של גיש גרינפלד, תאריטאי מצליח מלוס אנג'לס ומחבר סדרת ספרים פופולרית אודות נוח, בנם המפגש של בני הוגו. בספרים אלה תיאר גרינפלד בקולויל רב את הקשיים הכרוכים בגידול ילד מוגבל, לצד הקשיים הכלכליים הנגרמים לחיי הנישואין של הרוי. בתארו את אחת המריבות המוערות בינו לבין אשתו, מודה גרינפלד: "חיי הנישואין שלנו חפר".

אך למעשה בנשואיהם לא התגייסו, והם עדיין רחוקים מכן, אך שמי שיקרא את "פסח" נח' יגיע והיא למסקנה שהם גם חיים במחיצה אדם, המוכן לחשוף את כל הכביסה המשפחתית המלוכלכת, ודאי אינם קלים. לאדם שסירס גרינפלד את סדרת ספרי נוח, החליטה קומטני לפרסם ספר משלה. ברום "פסח", המספרת היא יפנית הנשואה לאמריקני יהודי החי בלוס אנג'לס. לוח יש בן הסוגל מנועים מחיה. עד כאן, הפרטים נראים כאילו נלקחו מאחד מספרי נוח. אולם עליהם ספרה של קומטני מתרחשת בליל הסדר, הנערך על ידי קרובי משפחתו של בעלת, וזכות הגניע הוא השני. אה הענה חששה המהירות כלפי קרוביה היהודים. עוצמת הדועם המבוטא בספר ממש מדהימה, כמו הנאשה שכתבה את הספר. קומטני, אשה נפוכה במיוחד,

"אולי אתה הומוסקסואל"

בשנת 1960, כאשר הגיעה פומיקו קומטני בת 29 לארצות הברית, חיפשה אפשרות לחרות אשית, שבי אותה תקופה ביטן לא היתה בת השנה בשביל נשים. קומטני הייתה צריכה מוכשרת - היא זכתה בחברות כבוד בקהילת ציירים בניוהמפטשייר - אולם מוריה היפנים המשיכו להציק לה, באומרים כי הגיע הזמן שתמסיק לפור צבע על יריעות קנבס. הם המשיכו לומר לי "אל תעשי כך ראל תעשי כך" וניסו לשכנע אותה להשתמש בסביקות הציור האורתודוכסיות, היא אמרה. אולם מסבליה והאמנותיים לא היו הסיבה העיקרית לעזיבתה את יפן: היא הייתה נחשבה ברעיה שלא להיכנס למסגרת חגית מתיבת, עניין שהיה כמעט בלתי אפשרי לו נשואה בבית. למעשה, העריפה לא להינשא כלל. "יציתי לחימלם מבעיית החותנים", היא מסבירה באירוניה, שולחת חיוך לעבר בעלה. למרות רעתה הנרצת, זמן קצר לאחר שנשאה קומטני בגרינפלד בקהילת מקדואל בניוהמפטשייר, שם עסקה בציר, החלישו השניים להינשא. למשפחתה של קומטני לא היו נישואין אלו כל בעיה. "למעשה", היא אמרה באנגלית שעיין רותק מלהיות מושלמת, הם הנישו הקלה שכן תמיד התלוננו על כך שהנשים אינן זוכות בשוויון, וכעשיו הם היו בטוחים שאשאר

פומיקו קומטני: אימו ואחותו הפיצו אותו במלפנים.

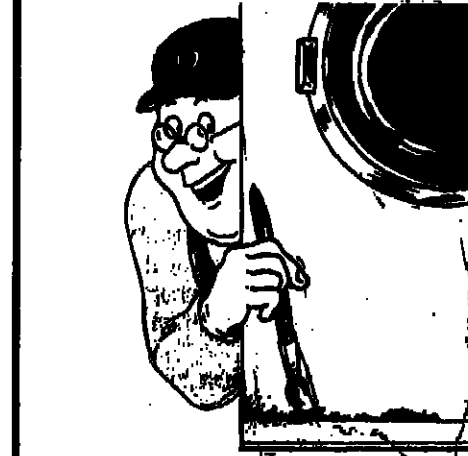
נוש גרינפלד, קומטני וילדיהם. נוח (מימין) וקארל. חמישה חבבים המשפחות המלוכלכות.

השניידר של גור ממבוכר:

אל תשלם כפול על לכה לעץ מחו"ל!

הנכד אינו אבוד!

עם אמולין או סופרקיל של סמבור ניתן לצבוע את כל קירות הדיירה במחיר של ארבעה משפחות במסעדה.

טמבור

הצלה

אברהם שרון

נגד כל הסיכויים

מאיר שניידר: נישואי רבות

מאיר שניידר (34) עוסק ברישוי עצמי בתנועה. הוא עצמו עזר לכולת להילחם בגורל בעדות כוח רצון, התמורה ואמונה.

לנצל 50 שרידים

ר"ד שניידר, גופו מלא ולתנועתו רבות, וורמות ומלאות נעוה נכונה, מרוב על ניצולם למעשה של 50 שרידים בלבד מתוך 600 הקיימים כגוף האדם.

הצלה בוקשטין

הצלה

חדשות הפג"ס*

לא מכבר נערך באר"ב הכנס השנתי של חברי האיגוד האמריקני לרפואה ספורטיבית. אחד העיסוקים העיקריים שכיכבו שם היה יישום וברשור נוסף, בארץ והאפשרויות האבות הבריאות, מטיפים מזון לפנים (מעילות גופנית סדירה) תמיד ולכולם, אל במיוחד לנשים. תמיד וכל זמן עוסקים מליטנים מחזיקים אם לא בפג"ס עצמה - הרי בייכור עליה, כשנותן הלבנס הנוכעת ממנה, בריאות עתידית חשיטתם והמינוגלים הנגזרות ממנה, ובשאר עיסוקים מכ לה.

האמריקנים והכוכר

למאבק מרוחק ולעוקב אחרי ריחני הנשים במיוחד, נשם שבשנים האחרונות חקק את אורחי אר"ב "סי" וחי בריאות של משם, כולל מתקפת מידע והסברה נמשכת, מכל הכיוונים האפשריים, על התרונות הע" שיש שבתרגיל גופני סדיר וקבוע. כלומר, למתבונן שחש נרמס, שאחרי אר"ב כולם כבר ממון שרידים, שחש בריאות לב, בעלי כושר גופני מפורסם ובריאות ששלטם, גומת, שנקלמו לחלוטין הנבנים לכושר חברי שדה, שרש עקבת שמשפלת לה מתחת לגופי הרוגלר ל והבנים על חותמתם ומחית הברית אינה משה מ"י דת ששם מאריך הדיא הנשים בגורל מפתחות, עם או מ"י דל"מ" בשערן, ירד האותן אחרות במיצה משפחתי המהצרת בנביע גלירה ענקי.

האמריקנים והכוכר

על שולחנות חוקים באר"ב מתחילים להיערך הר עריות שמכירות באופן גורף למדי את חשיבות התרגיל והתעמלות הקבועים והמזריים לבריאות. שי מורה ואפילו למניעת מחלות. מחקרים שנערכו בבית"ס לרפואה של אוניברסיטת סטאנפורד גילו כי מגנן חי"ם פעיל יכול לא רק למנוע מחלות לב, אלא אפילו להסיף לתוחלת החיים שלו בין שנה לשנתיים. חוקי מאוניברסיטת מיטסבורג מוסיף בשורה משמחתו אין מרובר בחברה בעיסוק אינטנסיבי בגופי ספורט "מק צוענים". גם הליכה מתונה אך עקבית וקבועה תגן עלינו מפני מחלות לב.

ספורט והמחזור הנשי

תורפת הלא"ה תודיע ביוזר לתסמנת המחזור - באבים, מתחים, עצבנות, רכאוות - מ"ם, כמובן, אלא מה כאילו שלא ידענו.

פ'א

משה אדמון

ניא אלינה ורונה
(למטה) והחברים
ציפי ומשה אדמון, כר
המשפחה המייסדת
למורה, עזרה ומשפחה
צילום: חסמאל קישון

לפני שנה תקף אותי פתאום כאב חד בבטן. מעין מכת חשמל מהממת, מלווה בהתכווצויות שרירים חזקה. נגשתי לרופא המשפחה. תוצאות הבדיקה באולטרה-סאונד: "אפשרות של תהליך ראשוני, או משוני, בכבד, באווה הימנית... תהליך, פירושו סרטני. חד וחלק. קיימת עדיין אפשרות, אמנם קלושה, של טעות. אבל הסיכוי שואך לאפס.

שחוררתי לי הרופא, כי בדיקת האולטרה-סאונד מצביעה על אפשרות גורלית במיוחד. הייתי בחלום. יצאתי מהרופא נשענת על חלכתי חלכתי, ללא כיוון, ללא מטרה. פתאום, ירדה עלי שלולית גדולה ואמרתי לעצמי: אריק, זה המצב. מה הלאה? מה עושים עכשיו? לפני שנה, אולי יותר, נזכרתי את תאריך הדיקת תקן אחי פתאום כאב חד בצד ימין של הבטן. מעין מכת חשמל מהממת, מלווה בהתכווצויות שרירים חזקה. נגשתי לרופא המשפחה. תוצאות הבדיקה באולטרה-סאונד: "אפשרות של תהליך ראשוני, או משוני, בכבד, באווה הימנית... תהליך, פירושו סרטני. חד וחלק. קיימת עדיין אפשרות, אמנם קלושה, של טעות. אבל הסיכוי שואך לאפס.

לפני שנה, אולי יותר, נזכרתי את תאריך הדיקת תקן אחי פתאום כאב חד בצד ימין של הבטן. מעין מכת חשמל מהממת, מלווה בהתכווצויות שרירים חזקה. נגשתי לרופא המשפחה. תוצאות הבדיקה באולטרה-סאונד: "אפשרות של תהליך ראשוני, או משוני, בכבד, באווה הימנית... תהליך, פירושו סרטני. חד וחלק. קיימת עדיין אפשרות, אמנם קלושה, של טעות. אבל הסיכוי שואך לאפס.

הדיקת האולטרה-סאונד נערכה במכון רנטגן והר"ט, לאחר שנשכנתי, מרח עלי הבורק, איש צעיר, חסר צמיגי קר, דוחה. אל תראו, ניהם אחי, התמרמרתי ואני מביתים. משטיים את הבהונות לקראת הבדיקה, הפעיל את האולטרה-סאונד והחל להזליק על גבי. במשך דקות מוקדמות, כעבור שלוש-ארבע דקות, אף קצת יותר, הניח למתקן את המכשיר ומיהר החל מזה גילה משה רץ לספר לחברה. אולי לבסוף. לא תחיל להתאפק, לשמור על שלוה, להפגין קורדינציה מקצועית. בחר צעיר, חסר ניסיון, אולי זו ה"התגלית" הדנית הראשונה שלו. מה המלא שותא מתרגשת ע"י שני גמ אני נרגש. אלא מה. ממשיך לשכב, ממתיך לשונו, אבל מתוח מאוד. קפץ. כעבור דקה-שתיים, חזר הבחור, למד, מפעיל שוב את המכשיר וממשיך בבדיקה. עכשיו הוא כבר שלי יותר. המשיך להדגיש. משח אותה רגיל, כאילו שום דבר. ואולי אני סתם עשיתי היסטריז? רואה מהרדודי ליכין אולי הוא יצא נקי ושלם, לשרותים, או להביא פילם ייחבן. הכל יכול להיות. מדוע, אם כן, הוא מרכיב את הבדיקה, כל הזמן, נקודה אחת, או שתיים? למה הוא שואל אם עשוי לי בדיקה דם ואם אני סובל מכאבים? איך טעם. הוא גילה משה. לא סתם משה. משה רציני.

וחיית הביתה בלב כבר. עכשיו, אני אומר לעצמי, זה שני של זמן. דוקטור לוי, יצא אל מרח, מסכימים

לא אי-איי, נכון נכון, היא עונה, אבל הרופא לא עשה מה ענין. על כל פנים, לא כאשר שוחח אחי. פניתי אליו שוב אחרי פרק זמן לא טוב לחצתי, הממורר, תה, לא מרשה. מה פתאום אני נזקק, לא קורה כלום, אל תראו. דוקטור לוי, מפנה אותי לבדיקת דם חוזרת. זה הכל.

בתום השיחה, אנהני מתיישבים לצפות בסרט. הכל מטושטש, מבולבל, אני באטם. מרחן. אני יוצא לרגע, מיד אשוב. אני אומר. לאן היא שואלת. למשרד, אני משיב, שכחתי משהו. בתוך כמה דקות אני כבר ליד הטלפון, מחיך לדוקטור לוי. דוקטור, אני מבקש, אני שר להקדים את המנישה למחר בבוקר? אמר.

למחרת, קצת אחרי שבע, אני כבר אצל. דוקטור, אני מישיר אליו מבט, יש לי רק בקשה אחת: את האמת, כל האמת, בלי טיחורים. ר"ד לוי הוא רופא המשפחה שלנו כבר 24 שנים. מבר ותיק. הגיע אלינו כעולה מאנגליה. מאז אנהני מציגים שלו. אדם חר' מתי, סימפטי, פתוח. תראה, הוא משיב, בינתיים אינני יודע כלום. באמת, כאשר ארע דברים בדרים, בדיקים, אספר לך הכל. לא אסתיר. מנסית, לדעת, איך לך

שכבנו שלושתנו על המיטה הגדולה, מעווחחים לתוך הלילה. "אנחנו נהיה חזקים, כל המשכחה."

משה רציני, אבל הכל אפשרי. בהחלט. גם גידול מר איר. תוצאות הבדיקה באולטרה-סאונד מתייבות צילום C.T., הנחשב למשוכלל. ואני יותר, ובריקת דם בינתיים, לא צריך לדאוג. כך דוקטור לוי, אבל במכתב ההפנייה למכון לטומוגרפיה ממוחשבת בבית-החולים "אסותא", מרחין סימן שאלה, שהוא יותר סימן משאלה "סקירה על קולית מצליעה על אפשרות של תהליך ראשוני, או מישני, בכבד, באווה הימנית, ובהלק הא מצעי של הכלייה הימנית. האמנתי?

"תהליך", במסגרת זו, הוא למרבה הצער, תהליך מר איר, קטלני, סרטני. חד וחלק. אין, ולא יכול להיות לזות, כל פירוש אחר. המדובר אינו באבחנה משוערת, ויאגנוחה שטחית, או התבררות הגזינה, אלא בצילום מצב ממשי. במכשיר חדש. בעולם שחור-לבן. קיימת עדיין אפשרות, אמנם קלושה, של טעות. אבל הסיכוי לכך, למען האמת, שואך לאפס.

יצאתי מהרופא של דוקטור לוי נשען ונרגש. הלכתי להבית, קולטומים. בצעדים גדולים מהירים. לא כיוון, בלי מטרות. רשתי את המדינות. האם היי "ני מבולבל כן. בהחלט, מבולבל. לא זו אינה השעה בקיצות, השתתפות במלחמות. במלחמת ששת הימים נצטעצ. ראיתי, לא פעם היום נרגש. האמת אינו זר לי. כבר ותיק. חמיך ידאיתי ממנו. איריה. מי לא אכל מזה חלום שנים רבות. עכשיו אני אחי, חי בש קט, בשבה ונחה, ופתאום - בום נוחתת עלי מצצה מרסן אני שועט ברוחבות, במעגלים, כמו כלב מרעל, הוא זה חלום, או מציאות? אולי אני סתם מרמין,

מפגשנו קשה להאמין, לעכל, בלתי נתפס. רק אחמול הייתי בריא, מה פתאום היום חולה? כשהגעתי הביתה, בתום הצעירה, כבר הייתי עייף כבונן. שקעתי עמוק בטסה, מחתתי את רגלי על השולחן, ופתאום, ללא כל סיבה נראית לעין, ירדה עלי שלולית גדולה. חשתי סתם, מוצר, בהרשייה מוחלטת. אריק, אמרתי לעצמי. זה המצב. מה הלאה? מה עושים עכשיו? לספר לציפי ולילדים, או להמתין עד לקבלת צילום ה-C.T. ככלות הכול, אולי זו אופקית שווא. קורה, לא מרוע להבנים את כלם, כבר עכשיו, למתוח לא בוע. יש זמן.

אבל ציפי לא טיפשה. היא כבר חשה משהו, חושדת. צילצול הטלפון של דוקטור לוי, הדליקה אצלה גורה אורטם. גם ההתנגדות שלי, למרות שאני שומר, לכאור רה, על שלוה חיצונית, איננה מסתבר, כל כך ניעוזה. החושש של ציפי היא מאז ומתמיד בעלי רגישות מיוחדות. כל שנינו קל נקלט בסימטגרי הנשי שלה במהירות רבה. כע"ב, במיטה, היא לוחצת אותי לקר, רוח קת לפניה, לא מרשה. מבקשת לדעת מה קורה. לאט, לאט, סיפין סיפין, היא חותמת ממני הכל. את כל הפרטים. עד השיטה האחרונה. אנהני משוחח בשיקט, בלחש, אבל גלמט מתאום, מונקת מנימה בסורה חבת הגדולה, רנית. שמעתי, היא אומרת בהתרגשות, שמעתי הכל. האויבת המפורחת, מאחורי הדלת. גם כל, כמו לאמה, אנטנות רגישות.

וכך שכבנו שלושתנו, אני במרכז, ציפי משמאלי ורונה מימין, במיטה הגדולה, משוחחים אל תוך הלילה. ציפי הנגינה, בשלב הראשון, שליטה עצמית. רנית והיתה נקשרת מההתחלה אנהני בדיקה חזקים, הבטיחה, כולנו, כל המשפחה. אל תראו, אבא, הכל יסתדר, זו סתם טעות. עוד תראה. לא עצרה בדגשנותיה. בכחה, ששכה הכל. פתאום, נעשה לציפי קר והיא התלה ל" עוד, משלמת את חמיך האישוק. בגדול, כל מה שהגני מה, מרח הודצה בבת אחת, כנחשול. רטטה כל כולה, קטאה בדרועות, כמו קרן. לבטון, פריצה גם היא בכבי. כך רוח לה. סוף סוף, הלחץ הוקל, אך המעקה נותרה כענינה. לא רק שלה. גם של רונתה. רשלי. המשכנו לפספס. באמר שם דברים, ורבה, ואני ירעתי: מה שלא יקרה, המשפחה הזאת תעמוד במבחן. היא חזקה, וגם תישאר, אני בטוח, מלכות, איתנה, יציבה. הקשר ביני לבין ציפי, ובינינו לבין הילדים, היה חמיך קשר חם, חרוק, אמיץ. גם האכה האנושה ביותר, לא חפרק ולא חטטת את תוא המשפחתי הזה. הוא חזק מכדי להתפרר.

למחרת התברר, שבליילה היתה איתנו עוד אחי. איל-נית, הבת הקטנה, לא כל כך קטנה, כעצם בכיתה י"א. קשרתי ציפי שרונת התפרצה אלינו לחור, תפסה איל-נעה. אחי שרונת התפרצה אלינו לחור, תפסה איל-נית את מקומה מאחורי הקיר, ליד הדלת הפתוחה. הניגור לרונת, הספונטאנית, הרגשנית, שלא התאפקה וניקת פנימה, נותרה אילנית בתורה. לבר. לאחר ששמעתי מה שמעתי, שבה למיטתה, בשקט-בשקט, המומה, בלמט את עצמה, אוצרת את הכאב בתוכה. רק למחרת, בבית-הספר, פריצה בכבי, באמצע השיעור ו- מלטה מבחינת.

תור לצילום ה-C.T. נקבע לעוד שבוע, בשעה אחת בלילה. עד אז צריך להתחיל עמדה, לש מר על קר רוח ועצבים חזקים. בינתיים, מתי קשרתי ציפי לכלילה, ירידה ותיקה ומסורה מ"י מי "הנרעין" והקובץ. כלילה אינה נזקקת לחסכרים ארוכים. כשאומרים לי בוא, היא עוזבת הכל, עולה לאוטובוס תראשון ובאה. ציפי מראה לה את מכתב ההפנייה לבית-החולים "אסותא". כלילה. אחות בכירה בבית-החולים לוינשטיין ברעננה, משתתשת. אני מכיר אותה לא מרוב. היא המומה הכאבים חזקים היא שואלת. מבטלים. אני משיב. התאבקות מכיר, איך אחת (המסמך בשמור 27)

ר. גב' גרס מתעוררת משנתה. היא מוקפת עיניים בדיוק באותה שניה, בה היא מורקפת לצד מיטתה. גב' גרס מיישרת על גופה את כתובתה-לילה ומשוהלת וזרועות לתוך חלוק הריחצה שלה. תוך כדי גישוש אחר נעלי הבית, היא מעיפה מבט בבעלת שערין יפן בצידי שלוי.

הצ'י של גב' גרס מיותר לציון, אינו קטט כמו הצ'י של בעלה. מי גרס לא מופרע כהוא זה מהם חשבות של גב' גרס, שצופות לה כראש ועומדות לעלות לה בבוקר הזה כמו למסדר. הוא שוכב על גבו ובחוצמה קטנה נזרח נחירות חלשות וחסרות קצב ותן. גב' גרס תומה מהיכולת של מי גרס להבי עיס אותה, אפילו מתוך שינה. היא חושבת בליבה שהוא בהחלט אבא-רוב, כך היא קוראת לו בלי כל חיבה.

הכינוי אבא-רוב שהעניקה גב' גרס לבעלה ברוב קטן של חסד, עושה אותה באופן אוטומטי לאמא-רוב כינה לבין עצמה היא מתגוררת לכינוי הזה. אפילו שמי גרס לא פנה אליה כך לעולם, היא קצת מצטערת שלא נתנה את הדעת למצוא לו כינוי קצת יותר קליל ועליו. אבל אף אפשר לבנות גבר מגדול נזרח ואיטי גב' גרס נאחזת אחרת קטנה ומחשבת את המציאות מהר מדי מתבדל לה שהבוקר הוא בוקר שבת. ועובדה זו מכריחה אותה להקשיב לרעשים המיותרים שיש ליי ום חשבת. רעשים שגב' גרס אינה אוהבת. כמו ציון ציפורים או אפילו השקט של הדובב שאינו מופרע ממנועי מכונות ואוטובוסים שעוברים מתחת לחלון חדר השינה שלה.

גב' גרס ישנה מעל קי 63 שיוצא את לרובע שעה היא אינה מולדת עד עצם היום הזה, לאבא רב שרכש את הריה מבלי להזיין איתה. העובדה שאבא רב היה או בשיא רוקותו אינה מעלה ואינה מורידה כעין ניה. בדיוק כמו העובדה שעשרים וחמש שנה הם הם פיק זמן כדי להרגיל ל"קצנצור" של קי 63. גב' גרס מודיעה, לכל מי שמבקש להקשיב, שהיא לא תהרגה ולעולם לא תהרגה.

גב' גרס פונה למטבח ומתרחקת מים לכוס תה ומיר היא מושבת את שרפיק העץ המזוין לה במטבח למיבצעים מיוחדים. היא מטפסת ומורידה מהארון הכי עליון שלה שני סירי ברזל קטנים. גב' גרס מזמן אינה מבשלת בסירי ברזל, אבל אלה שמונים עימה לארוחת השבת של "האחיות".

הן שנים מקיימת אבא גרס, בכל שבת, את מצוות "ואבאת האחיות". האחיות הן צמר מר ור ועירי שאין להן גוש בעולם מלבד עצמן, הן מתגוררות בבית החדר קטנה בדרום העיר. שושנה הכבירה בת שישים ושמונה ורחל הקטנה בת שישים וחמש בלבד. שתיהן טספירות לבכר את התואר האחות הגדולה והאחות הקטנה, ורחל אפילו מקפידה על הופעה "צעירה" ולפעמים מקשטת את תסרוכת ה"שכיל בצד" הדלילה שלה, בסית פלסטיק צבעונית. גב' גרס קיבלה אותן כיושנות מאחותה שלה, שנתנה להאביס אותן בעצמה, עד שנאלצה לעקור לעיר אחרת. היא השאירה לגב' גרס ספר קטנה ירוק, מיטה וגזית נאחזת מיטה שעליה נזרח עכשיו אבא-רוב ומקטט את הדג שלו בפראות ואת האחיות, שעבור אבא גרס היו המעשה הטוב והקבוע של השבוע.

אבא גרס לוגמת מכוס תה ותה שלה בעמידה ומיר מושבת מן המקרר את סירי האוכל שהכינה לשבת. במצקת היא עורמת מרק עוף קישל לתוך סירי הברזל הקטן. שלוש כמות מצקת ומיר מוסיפה עליון עוד מי ששוחה על המרק היא מפורת אורז וגור מכושל ומכניס ים של עוף שתיים.

בסירי השני היא נותנת שלוש כמות גרושות צלי

הן שנים מקיימת אבא גרס, בכל שבת, את מצוות "ואבאת האחיות". האחיות הן צמר מר ור ועירי שאין להן גוש בעולם מלבד עצמן, הן מתגוררות בבית החדר קטנה בדרום העיר. שושנה הכבירה בת שישים ושמונה ורחל הקטנה בת שישים וחמש בלבד. שתיהן טספירות לבכר את התואר האחות הגדולה והאחות הקטנה, ורחל אפילו מקפידה על הופעה "צעירה" ולפעמים מקשטת את תסרוכת ה"שכיל בצד" הדלילה שלה, בסית פלסטיק צבעונית. גב' גרס קיבלה אותן כיושנות מאחותה שלה, שנתנה להאביס אותן בעצמה, עד שנאלצה לעקור לעיר אחרת. היא השאירה לגב' גרס ספר קטנה ירוק, מיטה וגזית נאחזת מיטה שעליה נזרח עכשיו אבא-רוב ומקטט את הדג שלו בפראות ואת האחיות, שעבור אבא גרס היו המעשה הטוב והקבוע של השבוע.

אבא גרס לוגמת מכוס תה ותה שלה בעמידה ומיר מושבת מן המקרר את סירי האוכל שהכינה לשבת. במצקת היא עורמת מרק עוף קישל לתוך סירי הברזל הקטן. שלוש כמות מצקת ומיר מוסיפה עליון עוד מי ששוחה על המרק היא מפורת אורז וגור מכושל ומכניס ים של עוף שתיים.

בסירי השני היא נותנת שלוש כמות גרושות צלי

שבת מבע עד אחת

מירה מנצחת את אתר המטבחון ושמה פור קט גב' גרס את הסירים, באבצנות עדינות, כאלו הורדו זה עתה מהאש. שושנה רחל מצמידות חוטם אל המרק הקי ומשולח לזרועותיה, ונחמה נבילה ככל שותיה כבר ור חג נשואה פעם בארגנטנה והיא מתהדרת בתואר גרז שה, אבא רב מרגישה עמוק בנשמה שיש בעולם הזה צדק.

אם שושנה עמדה מתחת לחופה עם גבר, אין שום סיבה שמירלה שלה תשאר רווקת לעולם.

המחשבות מביאות את אבא רב ברגליים נמוחות וכואבות לפתח בית האחיות. נשאר לה להטסט שתי קומות, כדי למנוש במרצפים הצהובים שלון.

לחוריש לה בתוך היתה בתה חזירה.

מבחינת של משפחה גרס ועד ליתון של האחיות יש דרך ארוכה לחשוב על חיים, אבא רב ממכינה להר דות, כינה לבין עצמה, אם כי בהתמייגות מטיימות, שהאחיות מרגיעות אותה בדיוק באותה נקודה בה מירה מריאה אותה, והיא בתחילת נדודת אצלן כל שבת כדי להתנחם.

הן שנים מקיימת אבא גרס, בכל שבת, את מצוות "ואבאת האחיות". האחיות הן צמר מר ור ועירי שאין להן גוש בעולם מלבד עצמן, הן מתגוררות בבית החדר קטנה בדרום העיר. שושנה הכבירה בת שישים ושמונה ורחל הקטנה בת שישים וחמש בלבד. שתיהן טספירות לבכר את התואר האחות הגדולה והאחות הקטנה, ורחל אפילו מקפידה על הופעה "צעירה" ולפעמים מקשטת את תסרוכת ה"שכיל בצד" הדלילה שלה, בסית פלסטיק צבעונית. גב' גרס קיבלה אותן כיושנות מאחותה שלה, שנתנה להאביס אותן בעצמה, עד שנאלצה לעקור לעיר אחרת. היא השאירה לגב' גרס ספר קטנה ירוק, מיטה וגזית נאחזת מיטה שעליה נזרח עכשיו אבא-רוב ומקטט את הדג שלו בפראות ואת האחיות, שעבור אבא גרס היו המעשה הטוב והקבוע של השבוע.

אבא גרס לוגמת מכוס תה ותה שלה בעמידה ומיר מושבת מן המקרר את סירי האוכל שהכינה לשבת. במצקת היא עורמת מרק עוף קישל לתוך סירי הברזל הקטן. שלוש כמות מצקת ומיר מוסיפה עליון עוד מי ששוחה על המרק היא מפורת אורז וגור מכושל ומכניס ים של עוף שתיים.

בסירי השני היא נותנת שלוש כמות גרושות צלי

הן שנים מקיימת אבא גרס, בכל שבת, את מצוות "ואבאת האחיות". האחיות הן צמר מר ור ועירי שאין להן גוש בעולם מלבד עצמן, הן מתגוררות בבית החדר קטנה בדרום העיר. שושנה הכבירה בת שישים ושמונה ורחל הקטנה בת שישים וחמש בלבד. שתיהן טספירות לבכר את התואר האחות הגדולה והאחות הקטנה, ורחל אפילו מקפידה על הופעה "צעירה" ולפעמים מקשטת את תסרוכת ה"שכיל בצד" הדלילה שלה, בסית פלסטיק צבעונית. גב' גרס קיבלה אותן כיושנות מאחותה שלה, שנתנה להאביס אותן בעצמה, עד שנאלצה לעקור לעיר אחרת. היא השאירה לגב' גרס ספר קטנה ירוק, מיטה וגזית נאחזת מיטה שעליה נזרח עכשיו אבא-רוב ומקטט את הדג שלו בפראות ואת האחיות, שעבור אבא גרס היו המעשה הטוב והקבוע של השבוע.

אבא גרס לוגמת מכוס תה ותה שלה בעמידה ומיר מושבת מן המקרר את סירי האוכל שהכינה לשבת. במצקת היא עורמת מרק עוף קישל לתוך סירי הברזל הקטן. שלוש כמות מצקת ומיר מוסיפה עליון עוד מי ששוחה על המרק היא מפורת אורז וגור מכושל ומכניס ים של עוף שתיים.

בסירי השני היא נותנת שלוש כמות גרושות צלי

מירה משעשעת את מי גרס בפטפוטים לא מחייבים, אבל עמוק בלב הם מתחילים לספור לאחר מהשי עת אחת-עשרה, עי שנשמעות והנשיות של אבא רב, המבשרות את בואה מעבר לדלת.

גב' גרס מפסיקה להרגיש מלאך מרגע שהיא נכנסת הביתה ומתחילה להרגיש "עבר של שני פראויטיס".

בר בכניסה למטבח היא מושבת בידה המגויה את כוס הקפה הלא שותיה עד הסוף של מירה ומניחה אותה בכיור. "מירלה" היא גוערת, "גם בשבתותי לא תורידני את הכלים לכיור! אני לא אוהה לנצח כדי לשרת אותך. אבא לא תרדך אחריך ותנקה אחריך ותאטוף לך את הכנרים לאורך, תקחי את זה בחשבון..."

אבא רב מבין שזה חטאן שלו לנזרוד לסלון, ומירה רב מבינה שהבוקר הזה אבוד. היא מייחסת את מצב הרוח הרע של גב' גרס למצב הרגליים הכואבות שלה. גב' גרס עצמה משייכת את מצב הרוח להחלופי העי נוח. משום מה היא חוזרת חזרה, מבקיר והמצוות אצל האחות, בחורס מנוחה. מירה לא מעזה לזוז. היא יורעת שכל תנועה קטנה שלה יכולה לגרום שואח מתמשכת. מי גרס מתחפר מאחורי העתון בסלון ומנסה לחשוב בבת, שבצד השני של דף העתון קיים לא כלום אחר גרול.

אבא רב מדליקת בגפרור אתר את כל הלהבות ומושבת ברעש את הסירים מהמקרר ומניחה אתם בר עש עוד יותר גרול על הכיורים.

מירה ואבא שלה לא מרגישים רעב לארוחת צהרים של שבת. אבל הפעם הוא ברור מעל לכל ספק, שגב' גרס לא תקבל סידור לקצת אוכל ואפילו ייתב מנומס ככל שיהיה.

גב' גרס מנישה בעצמות, שהיא פשוט חייבת לדי בר עם מירה וישה שעה אחת קודם. היא מחליטה לנקוט במאקטיקה שלמרה עד אצל אבא שלה. במלים אחרות ללכת ממכין לנשוא ובכחאות לקפוץ אליו - גרס הפתעה חשב מאוד.

"מירלה", היא אומרת, ריזית-שלום מאחיותי. מירה מודה ושואלת לשלום.

"שושנה, זו הגרשה נראית קצת יותר טוב, מה זה קצת, הרבה יותר טוב. רחל הקטנה זאת שלא גרושה נראית רע מאוד. אני אומרת לך מירלה, מה שנישואין עושים לבגארים".

"מירלה אלי יש לך איזה ידיד שאת רוצה להזמין לארוחת צהרים, אליי איזה חבר מהקיבוץ. מירה רב מגירה בראשה לשלילה אם כי לא במרץ.

ג' גרס תמיד אמרה שלא מתנהגים מאהבה, מת' ותנים משכל וגבר צריך לבזרז מוכיטוב. שיהיה מנומס חוקי. גב' חוק זה גבר בריא שלא צריך לרוץ בשביל כל יומיים לקופצה, ולרוץ עם כוס תה כל שעה. והא לא משתעל את כל החיידקים שלו על המיטה שישנים בה יחד.

וגב' גרול/חוק/בריא מוצאים או בקיבור או במשבו. כשהל בבעיר. בעיר יש מקדים שעובדים בישיבה. ועובדה ששועשים בישיבה עושה מחורים, ומחורים זה צרות צרורות עם בני חלים. ובכ"ר טעורים מביאים אולקס ועצבנות.

לפי האמנה הו הקפדה גב' גרס לשמור על קשר עם כל הקווינות שלה מהחבר, מהמורש והמחויב. עם פעם מארחת ומפעם מתארחת. אבל תמיד... מחפשת כשמינה היתה בת 14 אבא רב חיפשה נוער. כגילאי '14. כשמינה רב היתה בצבא, אבא רב איתרה חיללים נחורים. אבל בעיני מירה רב כבר עברה עש' רים ושתים ממון וגב' גרס מתחילה לותייהש ומכ"ר רת על גרושים האלמנים.

את עיקר החיפוש עורכת אבא רב בשבתות מש' (המסור במסור רחא)

(23 TIONG TUNG)

רבים האשים את עצמו. אין טעם להלהיץ אותו עכשיו. גיא מגיע בשעות הערב מאובק ומלא גירוי, חזה אדמוני משרוטים, מרוכזים בעצמו, ואינו חושד מלוא. בבוקר מסיעה אותו ציף לבסיס. רנית מתלווה אליה. בעת הנסיעה הם מסמטמות וצוחקות אינו כן, ולי, לא לעורר את חשדו. מברירות את גיא בשער המנהל וזורה מורצות שתיוון בכבי.

[illegible]

המשך מן העמוד הקודם)

בצהרי אותה שבת יורדת מידה רב, שאמא שלה מתכוונת להיפטר מהמטען העודף המתויק לה נטח והיא עומדת להקיא לפניה רשימה שמית ארוכה ומפורטת.

ה גרוס גרס מאחורי העתק, מן הדפוס בחרה לרשם נוספות ולשלוט על חוקי היצירה. ששם לא חסר לה חסד והישרות. גבי גרוס מחליט מנהלית המבחן של מנהל השמירה ופועל אבא בו הרע לא מופרץ לפתח שולחנות שלטון. מידה רואה איר גבי גרוס מבזבזת אליה את כל תחתון לשלוח ומתחבנת לשלוח בה תועמלת כבה שולחן של ככר הירושלמי.

מ "מירלה" מופיעה בגי גרוס, הקשיתי ל מירלה אמא אלי תחבה הנה טובה שיש בעולם מירלה". אבל מירלה לא מקשיבה בכלל, מירלה מחתלה לירות עצבנית. גרוס מחרמין במחמא מאחורי חלון. גרוס מבהלת ומובטח מנהל כקיון חלון. מיהוד נקטת מרץ תקופ - ומחבת לערוה. אבל זו ויהוד נהמחט, שיש לרובים כשהם עורבים מחלון ולחם כשהם כבתיים.

גב' גרוס דואגת להשאיר בכל סינה שבה היא נמצאת קצת ריח בושה. שלושם מתחילים לאכול בלי מכות מיותרות.

בסוף הארוחה מתמוססים שלוש הדינים על הדין וזו לשנת השבת ככרה ומרובה – שבת של "יחוד".

למי שגב' גרוס גרומת, היא מורה עליהם לאלוהים אמסים עברת את סיני השבת ונתן לה סימן שק אטובוס דראשו של ק 63.

גב' גרוס עדיין לא התרגלה ■

צעיר
בזמן
ד

מעריב כתבי-עת

**העיתון ישראלי
למוניחים בדואר**

[illegible]

גם לילד ולילדה שלך מגיע צ'ופר: מנוי על 3/3

**ספרית
מעדיב**

מאת יהושע בר-יוסף

על רקע המסורת המפוארת של יוצאי בוכ
מזוואים חיי משפחה שתחילתם ברוב פאד וה
וסופם פיכחון והסתגלות לכיעור ולאכזר
שבמציאות.

להשיג בכל תנויות הספרים בדחבי הארץ
ובחמויות ספרות מעריב:
חלאיבי, דוד מ"ח 172 • ירושלים, חלל 16
חיפה, בן יהודה 29 • בארשבע, קק"ל 90
ספרים מבית טוב - ספרות מעריב

[illegible][illegible]

**י"אש המחשבה,
משפחתי, כמו שהיו
ה גם חסר לי.**

[illegible]

עכש דער דורס טאמנה אליינז, ווערן מ'האט זיך
העכערט מיטן להבדיל ש"י, אבל ציין, שבו
אז בילדל יתור, מסקנות אטו ללא כל גיונו
נעיסט ווערן דוקסער, וועלכע.

דוקסער ווען מ'זיך ציין וואו מ'האט זיך
העכערט, וועלכע שולף אז העכערט וועלכע לוקאז
מ'ה אז מ'ה ווען דאס מ'ה כער כרונס ש"י כער
שעיסט וועלכע ווען דער שולף מ'ה ווען דער
לוקאז, ווען אט שותק וועלכע, כנראה אז בראז א
העכערט, אטער לובין אטער, ווען אט מ'ה אז
מ'הערט ללא גאר שולף, ווען מ'ה העכערט ללא שפוט
שולף שורף שולף שולף, ווען אט העכערט מ'ה
העכערט בעקער ווען לעמאז ש"י, אבל דוקסער ווען אט
מ'ה אז דאס, ווען בעקער, ווען דער שולף ווען אט
העכערט העכערט שולף שולף, ווען אט שולף, ווען
שולף ש"י, לעמאז, מ'הערט דוקסער ווען אט ראש
שולף שולף, מ'הערט מ'הערט ווען אט העכערט
אט אט מ'הערט.

ציין געבט, וועלכע וועלכע וועלכע וועלכע
בעקער, ווען דוקסער ווען מ'הערט ווען אט העכערט
ציין געבט וועלכע בעקער, ווען מ'הערט ווען
בעקער, ווען געבט ווען אט העכערט ווען אט
שולף געבט, ווען ווען ווען געבט ווען אט ראש
קעגל וועלכע מ'הערט ווען מ'הערט, מ'הערט
לעמאז.

[illegible]

**כל הזמן מנקרת לי ב
בועצם אני לזן צילון
עושים פעם. פתאום,**

[illegible][illegible]

هكذا من الضل

